

изберем нов цар!

Всички извърнаха глава към Иванко, който бледен и навъсен мълчеше и леко тропаше с показалец върху масата.

- Дайте вино! - извика някой.

Донесоха купи и едно крондилче.

- Да живее новият цар! Да живее Иванко! - извикаха двама трима.

Но Иванко не дигна очи. Само жадно посегна към виното и го пресуши на един дъх. Страшно беше това, което искаха от него. Как щеше да дръзне да дигне ръка върз Асена? Не, не можеше... Цар искаха да го правят!... И тогава изведнъж всичко се оправяше като че чародейство щеше да го изличи. Нямаше вече длъжности, нямаше беднотия, нямаше Слава, Зоя и всички други, ксито ден и нощ му се заканваха.

Цар! И севастократорът му обещаваше дъщеря си Теодора - далечната белолика ромейска княгиня.

Иванко сви юруци и захри очите си.

Не, не можеше да посегне на Асена.

Някой леко потропа на прозорчето. Хладни тръпки прекосиха гърба на съзаклятниците. Загасиха воценицата.

- Кой е? - обади се изплашеният глас на Богдан.

- Не бойте се. Аз съм, Димитър - отвърна някой от вън.

- Брат ми е. Пуснете го. Той знае всичко, - каза Иванко.

Момъкът се втурна разтреперан и запъхтян.

- Иванко, - каза той - царят те вика. Трябва веднага да отидеш в палата.

Заговорниците се спогледаха. Една и съща мисъл прекоси всички. Лицето на Иванко побеля. Устата му се сгърци в сурово решение. Той знаеше за какво го вика Асен. Тази нощ трябваше